

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 266/07-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., Š., zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, a podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 294/2005 a jeho rozsudkom z 20. marca 2006 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 159/2006 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2006 doručená sťažnosť M. B., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, a podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn.

10 Co 294/2005 a jeho rozhodnutím z 20. marca 2006 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 159/2006 a jeho rozhodnutím z 28. septembra 2006.

Zo sťažnosti, jej príloh a z pripojeného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom Okresným súdom Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 145/02. Sťažovateľ sa v konaní domáhal *„mimoriadneho zvýšenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia ako i náhrady škody titulom straty na zárobku po skončení práceneschopnosti“*. V priebehu konania okresný súd zastavil konanie proti trom zo štyroch žalovaných a sťažovateľ uplatňoval svoje nároky už len proti žalovanému W., spol. s r. o.

Sťažovateľ vo svojej žalobe podanej 21. novembra 2000 označil ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaných obchodnú spoločnosť S., a. s., B. V priebehu konania okresného súdu došlo k zmene jeho obchodného mena na spoločnosť A., a. s. Na pojednávaní 24. januára 2005 okresný súd na základe späťvzatia žaloby v časti týkajúcej sa vedľajšieho účastníka zastavil proti nemu konanie.

Na pojednávaní 17. marca 2005 okresný súd uznesením pripustil na základe podania z 3. februára 2005 do konania vstup S. (ďalej aj „vedľajší účastník“) v zastúpení spoločnosti A., a. s., ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 7 C 145/02-296 z 2. mája 2005, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 533 250 Sk ako bolestné, 3 768 000 Sk za sťaženie spoločenského uplatnenia a v zvyšnej časti žalobu zamietol. Zároveň rozhodol o trovách konania sťažovateľa, o trovách štátu a o povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Nárok sťažovateľa na náhradu straty na zárobku bol uznesením okresného súdu z 2. mája 2005 vylúčený na samostatné konanie.

Proti rozsudku okresného súdu z 2. mája 2005 sťažovateľ podal odvolanie, a to proti výroku, ktorým bola jeho žaloba z časti zamietnutá. Vedľajší účastník podal odvolanie proti

výroku, ktorým bolo žalobe sťažovateľa v časti vyhovené. Odvolanie vedľajšieho účastníka z 22. augusta 2005 bolo doručené okresnému súdu 24. augusta 2005.

Krajský súd rozsudkom č. k. 10 Co 294/2005-341 z 20. marca 2006 zmenil rozsudok okresného súdu z 2. mája 2005 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 916 875 Sk a vo zvyšku žalobu zamietol, rozhodol o trovách konania a rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov štátu a o súdnom poplatku zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu z 20. marca 2006 sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Cdo 159/2006 z 28. septembra 2006 tak, že dovolanie sťažovateľa proti výroku rozsudku krajského súdu o zmene rozsudku okresného súdu v časti zamietol a v časti odmietol.

Podľa sťažovateľa vedľajší účastník konania, ktorým bola S., nepodal odvolanie proti rozsudku okresného súdu. Vedľajší účastník podľa sťažovateľa nepodal odvolanie ani v zastúpení spoločnosťou A., a. s., pretože sa v priebehu celého konania vrátane konania pred najvyšším súdom nepreukázala existencia splnomocnenia pre takéto zastúpenie v konaní.

Sťažovateľ uviedol, že v priebehu konania nebolo predložené kvalifikované splnomocnenie vedľajšieho účastníka pre fyzické osoby, ktoré boli podpísané na spornom odvolaní.

Podľa sťažovateľa odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou, a to Regionálnym riaditeľstvom spoločnosti A., a. s., ktoré nemalo právnu subjektivitu.

Sťažovateľ uvedené hodnotil ako nedostatok podmienky konania, s ktorým sa krajský súd nevysporiadal, a napriek jeho existencii konal a rozhodol o spornom odvolaní, ktoré posúdil ako odvolanie podané vedľajším účastníkom. Zároveň sťažovateľ

poukázal na to, že krajský súd sa s jeho námietkou nedostatku podmienky konania žiadnym spôsobom nevysporiadal ani v odôvodnení svojho rozsudku.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal správne s touto vadou konania krajského súdu, ktorá bola jedným z dovolacích dôvodov sťažovateľa, keď došiel k záveru, že táto bola v konaní krajského súdu odstránená doložením splnomocnení zo strany vedľajšieho účastníka.

Splnomocnenia, na ktoré poukázal najvyšší súd vo svojom rozsudku podľa sťažovateľa ním namietaný nedostatok podmienky konania neodstránili. Išlo o splnomocnenia udelené až po doručení sporného odvolania, a to splnomocnenie z 1. septembra 2005 udelené vedľajším účastníkom pre spoločnosť A., a. s., a splnomocnenie z 21. decembra 2005 udelené spoločnosťou A., a. s., pre svojho zamestnanca, ktorý podpísal sporné odvolanie a zúčastnil sa na pojednávaní vedenom krajským súdom.

Z uvedených dôvodov podľa sťažovateľa nemohlo dôjsť týmito splnomocneniami ku konvalidovaniu úkonu odvolania (učiného pred udelením splnomocnení) ako úkonu vedľajšieho účastníka, ako to uviedol najvyšší súd.

Podľa sťažovateľa okrem uvedeného sporné odvolanie ani nepodávala spoločnosť A., a. s., ako zástupkyňa vedľajšieho účastníka, ale jej organizačná zložka bez právnej subjektivity.

Ďalší dôvod, v ktorom videl sťažovateľ porušenie ním označených základných práv postupom a rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu, bolo nesprávne meritórne posúdenie jeho nárokov uplatňovaných voči žalovanému. Sťažovateľ uviedol, že krajský súd „*zmenil výrazným spôsobom rozhodnutie súdu 1. stupňa, pričom toto svoje rozhodnutie presvedčivo nezdôvodnil, a neuviedol čo ho viedlo k tak zásadnej zmene prisúdeného nároku, ktorý navyše záležal výlučne od úvahy súdu a je právnym predpisom zverený na rozhodnutie do výlučnej právomoci súdov*“. Ďalej uviedol, že najvyšší súd sa stotožnil

so závermi krajského súdu a „*vôbec nezobral do úvahy námietky podané v dovolaní spočívajúce v tom, že... bolo potrebné, aby porušovateľ v 1. rade* (krajský súd; pozn.) *zdôvodnil na základe čoho dospel k záveru, ktorým rozhodnutie súdu 1. stupňa tak zásadným spôsobom zmenil*“.

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu vysloviť porušenie ním označených základných práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 294/2005 a najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 159/2006, zrušiť rozsudok krajského súdu z 20. marca 2006 a rozsudok najvyššieho súdu z 28. septembra 2006 a vec vrátiť na nové konanie, priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 600 000 Sk a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

V súlade s princípom subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ namietal porušenie v sťažnosti uvedených základných práv v prvom rade rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 294/2005 z 20. marca 2006 a jemu predchádzajúcim postupom.

Proti rozsudku krajského súdu z 20. marca 2006 podal sťažovateľ dovolanie, ktoré smerovalo voči celému výroku rozsudku krajského súdu z 20. marca 2006, ktorý znel takto: *„Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej mení tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 916.875,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh zamietá...“*

V rámci odôvodnenia svojho dovolania sťažovateľ uviedol, že uvedené konanie bolo postihnuté existenciou väd vymenovaných v § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ako aj tým, že samotný rozsudok krajského súdu je vecne nesprávny, pretože spočíva na nesprávnych právnych záveroch a nedostatočných dôvodoch.

Najvyšší súd pri skúmaní prípustnosti dovolania vo svojom rozsudku sp. zn. 1 Cdo 159/2006 z 28. septembra 2006 dospel k záveru, že dovolaním napadnutý výrok rozsudku krajského súdu o zmene rozsudku okresného súdu v časti, v ktorej bolo vyhovené žalobe sťažovateľa, *„nekonštitoval práva a povinnosti účastníkov konania iným spôsobom ako súd prvého stupňa (t. j. po sumu 916 875 Sk)... v tejto časti teda ide o rozsudok potvrdzujúci...“*. Vzhľadom na to by dovolanie sťažovateľa proti uvedenej časti rozsudku krajského súdu bolo prípustné len v prípade, ak by konanie pred krajským súdom bolo postihnuté vadami konania vymenovanými v § 237 OSP. Najvyšší súd ich existenciu v uvedenom konaní nezistil, a preto dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 20. marca 2006 *„v časti týkajúcej sa priznania sumy 916 875 Sk“* odmietol ako neprípustné. Vo vzťahu k tejto časti výroku rozhodnutia najvyššieho súdu možno teda konštatovať, že sťažovateľ nemal dôvod, aby ho napadol mimoriadnym opravným prostriedkom, pretože krajský súd v danej časti (v sume 916 875 Sk) jeho návrhu vyhovel. Ústavný súd sa preto plne stotožňuje s výrokom rozhodnutia najvyššieho súdu ohľadom neprípustnosti dovolania v uvedenej časti, ako aj s právnymi závermi k nemu sa vzťahujúcimi vyslovenými v rámci odôvodnenia.

Dovolanie sťažovateľa smerujúce proti tej časti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bol prvostupňový rozsudok zmenený tak, že žaloba sťažovateľa bola zamietnutá nad sumu 916 875 Sk, posúdil najvyšší súd ako prípustné a vo svojom rozsudku z 28. septembra 2006 dovolanie smerujúce proti tejto časti rozsudku krajského súdu zamietol.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity nie je oprávnený posúdiť v danom prípade existencie väd konania krajského súdu, ako ani vecnú nesprávnosť právnych záverov uvedených v rozhodnutí krajského súdu, ktoré namietal sťažovateľ vo svojej sťažnosti, pretože túto právomoc zákon zveruje najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu.

Vzhľadom na existenciu dostupného a účinného právneho prostriedku nápravy porušenia sťažovateľom označených práv vo vzťahu k tej časti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bol prvostupňový rozsudok zmenený, je v súlade s princípom subsidiarity vylúčená právomoc ústavného súdu na prerokovanie a rozhodnutie sťažnosti v tejto časti, a preto ju ústavný súd v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 159/2006 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2006, ktorým najvyšší súd rozhodol o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 20. marca 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal nesprávnosť záverov najvyššieho súdu tak v otázke danosti väd konania podľa § 237 OSP, ako aj v otázke právneho posúdenia veci. Sťažovateľ namietal nesprávnosť výroku rozsudku najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania (v časti smerujúcej proti tej časti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bola sťažovateľovi priznaná suma 916 875 Sk), ako aj výroku o zamietnutí dovolania (v časti smerujúcej proti tej časti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá nad sumu 916 875 Sk).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň tiež by malo za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po oboznámení sa s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 159/2006, ako aj s obsahom celého súdneho spisu uvádza, že podľa jeho názoru sa najvyšší súd vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho dovolaní. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť naznačujúcu svojvoľný postup najvyššieho súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že sa zaoberal a vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa, nestotožnil sa však s nimi. Nevyhovenie dovolacím dôvodom a ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nie je možné považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom namietaných základných práv.

Ústavný súd poznamenáva, že vo vzťahu k vadám konania krajského súdu, ktoré namietal sťažovateľ, sa najvyšší súd podrobne vysporiadal s existenciou procesne

spôsobilého subjektu (S.) na strane vedľajšieho účastníka a dospel k záveru o jeho riadnom zastúpení procesne spôsobilou právnickou osobou (A., a. s.). V tejto súvislosti najmä poukázal na existenciu zákonného zastúpenia bez potreby osobitného splnomocnenia na takéto zatupovanie (§ 28 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nedostatku odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúceho sa konania zástupcu vedľajšieho účastníka prostredníctvom svojich zamestnancov (t. j. k námietke sťažovateľa vyplývajúcej aj z obsahu súdneho spisu, že splnomocnenie udelené zamestnancovi bolo neskoršieho dátumu ako úkon odvolania proti rozsudku okresného súdu, ktorý tento zamestnanec podpisoval) možno podľa ústavného súdu konštatovať, že všeobecné súdy z úradnej povinnosti kedykoľvek v konaní prihliadajú na splnenie jeho podmienok konania (§ 103 OSP). V danom prípade nedostatok procesnej podmienky konania spočívajúci v preukázaní riadneho zastúpenia jeho účastníka krajský súd správne považoval za odstraniteľnú prekážku konania, ktorá po doplnení príslušného splnomocnenia (po predložení plnej moci na zastupovanie vedľajšieho účastníka konania zamestnancom) už nebránila jeho ďalšiemu postupu smerujúcemu k meritórnemu rozhodnutiu veci. Vzhľadom na uvedené ani prípadné nedostatočné vysporiadanie sa najvyššieho súdu s týmto argumentom sťažovateľa v odôvodnení jeho rozsudku nemožno považovať za pochybenie takej intenzity, ktoré by mohlo z ústavnoprávneho hľadiska viesť k porušeniu sťažovateľom označených základných práv.

Najvyšší súd sa vysporiadal aj s dovolacím dôvodom sťažovateľa, ktorý spočíval v námietke nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, keď uviedol: „*odvolací súd správne aplikoval citované zákonné ustanovenia (§ 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb...).* Jeho záver o naplnení predpokladov primeraného zvýšenia čiastky zodpovedajúcej základnému počtu bodov... je v súlade s vykonaným dokazovaním a jeho právnym vyhodnotením... *Odvolací súd dostatočným spôsobom odôvodnil, prečo v predmetnej veci prichádza do úvahy použitie citovaného zákonného ustanovenia. Na druhej strane ale uviedol dôvod, pre ktorý toto zvýšenie nemôže predstavovať sumu požadovanú navrhovateľom.*“

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom súdov, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu o takéto rozhodnutie nejde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku najvyššieho súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2007